

Suluklanırken Satır Arası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Temmuz 2015

Kipleri fillerin doğurgandı:
Sütten kesilmiş bebek gibi kimi
Hele ki düşleri...
Emir kipinde bir edim
Kadar kuralcı,
Ki kural tanımaz dünyanın son sağdıcı.
Sağ çıktı girdiği her savaştan
Ne çok misilleme oysa
Gıyabında verilmişti bir kez
Tutuklama kararı.

Seğirtti özne, yüklem öncesi
Yüklenmişti çoktan dünyanın
Derdini, tasesını.
Somurtuk bir mağlubiyet ile
Aldı gardını nesne;
Belirtili, belirtisiz olsa bile
Asla olmadı umurunda.

Eksilteli imgelerle
Satır başında;
Kâh tekil
Yol verdiği düşleriydi tek tanık
Gecikmeli telaşına.
Ne sıradandı
Ne nüktedan.
Varsayımın da ötesinde
Cenge çıkmış
Bir piyade misali
Şehvet bürüdü gözünü
Kâfir ve muğlâk dünlerin büyüü.
Salkım saçak serildi boydan boya
Ve semirdi insanoğlu
Günden güne.

Karartısı artarken gecenin
Gün tamamlamış ömrünü.
Gölgeler misafir
Kötülük cebinde gecenin
Ve ellerim böğrümde
Soluklanırken satır arası.
Gülmekse en yakışan
Yine de zafiyetim olmadı mı,
Her daim hem mücadeleci
Hem en kırılgan.
Yalıtılmışlığın gölgesinde
Hecelerdi aslında
Yakalandığım hastalığa
En acil reçete.
Hele ki elimle koymuş gibi
Bulduğum o son cümle.
Ne eksik ne fazla
Duymuştum kerelerce
İçimdeki ses kulağıma küpe.

Yaklaşırken dost bildiğim
Düşman menziline.
Cebimde hüznün ve kelime
Yol bildiğim tek lehçe.
Lisanım Türkçe
Mazeretim sığınmak
O sefil kalemin gölgesine.
Son izlek olsa da
Sonlanmamak adına
Saklarken o gizemli yanımı
Öpüp de başucuma koyduğum
En kutsal varlığımı.